

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JUAN PEDRO CHUET-MISSÉ

►► Una jove posa per a una foto amb el gat de Botero a la rambla del Raval.

Pintades d'ego i mal humor

Se sent flaire a Istanbul al restaurant i hi ha una parella asseguda menjant. Un jove atén darrere la barra i somriu a qui entra. Entro, pronuncio la paraula *periodista* i desapareix el somriure immediatament. Diu: «No». Dic «gat» i ell el mira. El té al davant, se sap de memòria com és la seva figura rotunda, la seva carona de *gat manga* i la seva cua llarga, llarga.

Tots dos l'observem. «Està molt malament que l'hagin pintat», exclama malhumorat l'home, i jo li explico que per això he entrat, que per això vull fer-los unes preguntes. Ell segueix amb el seu monòleg: «Està molt malament. ¿Per què ho fan? La gent estima molt aquest gat».

Algú ha pintat una A mal feta i sense sentit al gat de la rambla del Raval, que és com denominen els veïns del barri l'escultura de **Fernan-**

do Botero. A més, aquest algú també li ha empastifat de blanc el collar i una part del cascavell. Al llom del gat, al costat de la pintada blanca, hi ha una altra guixada: un gargot en vermell, igual de desgraciat i incomprensible.

El noi del restaurant m'explica que fa uns mesos ja li van pintar la boca de vermell. «Van trigar una mica a netejar-ho», diu, i repeteix que està «molt malament». «Ho van fer de nit. Quan vam arribar al matí, ja estava així», remata, i es torna a girar cap al gat i jo dic que de nit tots els gats són negres, però no m'entén.

És curiós el que provoca aquest animal immòbil: entro en una botiga de la mateixa rambla i la reacció és exactament la mateixa. Periodista. No. Mala cara. Gat i el que vulgui, un somriure i, és clar, la queixa malhumorada per la pintada.

Llegeixo a *El Colombiano*, un dia-

ri de Colòmbia, que fa un any algú va anar robant els bigotis d'un altre gat de **Botero**, el germà del que viu a Barcelona i que està en un parc de Medellín. Un periodista d'aquest diari va preguntar a **Fernando Botero** si li importava aquell robatori i l'artista va dir que no, que als seus gats «no els fan grafitis, i que això és signe de civilització».

A Barcelona, contacto amb un jove grafiter i em deixa clar que una cosa és l'art urbà i una altra la *firma* per tot arreu i que, després de l'aprovació de l'ordenança cívica, Barcelona és «ciutat de *firmes*» perquè aturar-se a pintar un grafit requereix temps, i això dóna marge perquè arribi la policia.

Em demana que no posi el seu nom. Li pregunto qui podria haver *grafitejat* el gat i, inesperadament, s'enfada amb qui ho hagi fet, com van fer el cambrer i el botiguer. El referent d'aquest jove grafiter: **Banksy**, és clar. I és tan jove que va començar en el món del grafit després de l'aprovació de l'ordenança urbana, el 24 de gener del 2006.

Torno a la rambla, al gat. Hi ha cua per fer-se fotos amb ell. De nit, hi ha qui s'enfila al seu llom i, si ho aconsegueix, ho narra com una gesta a les xarxes socials.

Aquest gat va arribar a la rambla del Raval el 2003, després de 15 anys de donar voltes per la ciutat, i, des d'aleshores, no se n'ha mogut. A tota velocitat, passen uns ratolins que deuen tenir el niu entre les palmeres de la rambla.

Em vénen al cap els rosegadors de **Banksy**. El que va embrutar el gat de **Botero** no té res a veure amb **Banksy**. Aquella A, com deia el noi del restaurant, i com tantes altres *firmes* que hi ha en portes, parets, finestres i escultures de Barcelona, no porten a res més que a l'ego d'un mateix. Miro la rambla i hi ha molt per explicar. I encara passen dos ratolins més, per cert. ■

cgaya@elperiodico.com